

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

РеВ 2982/2020
23.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Катарине Манојловић Андрић, Данијеле Николић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Денић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Републике Србије – Филијала у Прокупљу, ради уплате доприноса за обавезно социјално осигурање, одлучујући о ревизији тужље изјављеној против решења о трошковима парничног поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 1970/18 од 15.08.2019. године, у седници одржаној 23.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

УКИДАЈУ СЕ решење о трошковима поступка садржано у делу изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1970/18 од 15.08.2019. године и решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 863/18 од 26.06.2018. године, и предмет враћа првостепеном суду на поновни поступак у укинutom делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 863/18 од 26.06.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање РС у корист тужиле уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања за период од 01.04.2015. године до 31.07.2015. године, по стопи важећој на дан уплате, на месечне износе појединачно наведене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, у делу у којем је тражено да тужена тужилу достави доказ о извршеној уплати доприноса као у првом ставу изреке ове пресуде, тужба је одбачена. Трећим ставом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1970/18 од 15.08.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе тужене и тужиле, а пресуда Основног суда у Прокупљу П 863/18 од 26.06.2018. године је потврђена у ставу првом и трећем изреке.

Против решења о трошковима поступка другостепене пресуде, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП, због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром на то да постоји неуједначена судска пракса по овом питању. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиле основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиле и обавезао је тужену да у корист тужиле изврши уплату припадајућих доприноса. Међутим, и поред тога првостепени суд је одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка са образложењем да су доприноси за пензијско и инвалидско, као и здравствено осигурање садржани у новчаној накнади, те да је тужила исте могла потраживати у поступку за исплату новчане накнаде због незапослености.

Другостепени суд је одбио као неосновану жалбу тужиле и потврдио одлуку о трошковима поступка, прихватајући разлоге првостепеног суда у целини.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом указује на погрешан став нижестепених судова у погледу права тужиле на накнаду трошкова поступка.

Одредбом члана 153. става 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. ставом 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци, узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. Према члану 156. ЗПП тужилац ће накнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се оно не одржава онда на главној расправи пре него што се упустио у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, нижестепени судови су погрешно поступили када су одлучили да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Приликом одлучивања о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови морају руководити јесте успех парничних странака у спору. Изузетак су породични спорови код којих се суд води и критеријумом правичности. У овом конкретном случају, тужена приликом исплате новчане накнаде није извршила исплату припадајућих доприноса, због чега тужила има право да тужбом потражује њихову исплату. Осим тога, тужена је оспорила тужбени захтев тужиле током поступка, у ком смислу тужиле, која је успела

у спору, припада право на накнаду свих трошкова који су били потребни за вођење парнице.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. става 2. у вези члана 420. ЗПП-а, укинуо одлуку о трошковима поступка и предмет у укинутом делу вратио првостепеном суду на поновно одлучивање.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**